

[Finansministeren.]

Slæber, som er efterladt af visse andre. Der er her Tale om et Forlig, som er indgaaet mellem det ærede Medlems Parti, Det konservative Parti, Det radikale Venstre og Socialdemokratiet, der har Regeringsansvaret, et Forlig, hvori Kommunerne ikke deltog, et Forlig, som Kommunerne i enhver Henseende, saaledes som der er lagt op til det, selvfølgelig vil forsøge paa at lægge for Had. Det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen kan ikke finde nogen daarlige Baggrund for en Gentagelse af denne Banalitet end den, der foreligger i Øjeblikket, og det ærede Medlem kunde have sparet sig denne Udtalelse.

Thorkil Kristensen: Jeg vil først sige til det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, at jeg ikke synes, at en bunden Opsparing vilde have været lige saa uheldig som direkte Skatter. Der vilde have været en ganske afgørende psykologisk Forskel netop i den nuværende Situation. Jeg mener naturligvis, at det i saa Fald skulde have været en bunden Opsparing, der gik til Bunds, ikke helt som den, der blev foreslaaet under de Forhandlinger, vi har haft.

Naar jeg har nævnt Tobaksskatten, var det, fordi det var vort principale Standpunkt, at man skulde lægge Hovedvægten paa Forbrugsafgifterne. At vi siden har været inde paa at drøfte bunden Opsparing og direkte Skatter, er jo rigtigt, og det ærede Medlem ved, at vi foretrak en Opsparing, fordi den vilde man psykologisk kunne placere i Forbindelse med Saneringen, som var fremme ved denne Forhandling, medens derimod den direkte Skat psykologisk bedre kunde placeres i Forbindelse med Forsvaret.

Maa jeg derefter sige til den højtærede Finansminister, at han overraskede mig ved sit Tonefald og sit Ordvalg. Jeg kender den højtærede Minister som en forstandig Mand, og jeg blev derfor en lille Smule chokeret over at blive beskyldt for, som den højtærede Minister saa smagfuldt udtrykte det, at sjokke i Banalitetssmagernes Fodspor. Det gør mig virkelig ondt, hvis jeg skulde have sagt noget, der i visse Maader falder sammen med noget, der er sagt af en Kommunist. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister vilde give Afkald paa at faa f. Eks. et Lovforslag gennemført, hvis han skulde have Støtte af Kommunerne dertil, og jeg er enig med ham i saa Henseende. Skulde vi derfor ikke bedømme en Tale efter dens Indhold og ikke efter, hvilke Personer fra

andre Sider der tilfældigvis har sagt noget lignende?

Jeg tillader mig virkelig at mene, at det ikke var en Banalitet, naar jeg sagde, at det var en psykologisk Fejl at tage de direkte Skatter nu i Stedet for at tage dem i Forbindelse med Forsvaret. Jeg mener, at dette er en Realitet, en psykologisk Realitet, og den højtærede Minister maa holde mig til gode, at jeg mener, at ikke mindst i et demokratisk Land er det overmaade vigtigt, at der er en psykologisk Baggrund af Forstaaelse i Befolkningen for de Forslag, der gennemføres.

Naar jeg alligevel sluttede med at anbefale Forslaget til Gennemførelse, er det naturligvis, fordi vi har indgaaet et Forlig derom, og jeg mener stadig, at Forslaget bør gennemføres, men jeg synes ikke, at jeg af den Grund kan afholde mig fra at fremsætte de principielle Betragtninger, som er vore. Jeg tror heller ikke, at den højtærede Minister, hvis han var gaaet ind i et Forlig, vilde afholde sig fra at fremsætte visse principielle Betragtninger og saa sige: enfin, vi har haft visse Synspunkter, andre har haft andre Synspunkter, og nu er vi saa blevet enige om et eller andet, der ligger midt imellem, og jeg anbefaler herefter, at vi vedstaar dette Forlig. Med denne Anbefaling skal jeg slutte denne Replik.

Aksel Møller: Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen i, at psykologiske Hensyn meget vel kan have i høj Grad positiv Værdi, men jeg kan ikke rigtig se, hvilken Værdi det skulde have i Forhold til det, det ærede Medlem taler om, hvis vi havde taget 60 Mill. Kr. paa den bundne Opsparing. Det forekommer mig, at det vilde være en meget ringe positiv psykologisk Virkning, der vilde aflejres ved en bunden Opsparing paa 60 Mill. Kr., der faktisk vilde blive følt som en voldsom Skatteudskrivning, og jeg kan ikke se, at vi, naar vi først har gjort det, vilde have haft Betingelser for senere, f. Eks. i samme Skatteaar, at kunne mobilisere den direkte Skattekilde til Anvendelse i Forsvarsberedskabets Tjeneste.

Maaske skal jeg forstaa det ærede Medlem saaledes, at det, han taler om, er Udgangsstillingen, før vi kom til Forhandlingernes Kærne, Udgangsstillingen, som baade for det ærede Medlems og for vort Vedkommende var, at man overhovedet ikke burde paaligne nogen Byrde direkte i Forhold til Indkomst eller Formue, men alene nøjes med indirekte Skatter. Men denne